

022 LA CAPSETA DE DIDALS

Un dia normal a la feina, una residència per a gent gran, on faig la tasca d'auxiliar de geriatría, em va caure un botó de l'uniforme.

Buscant fil i agulla per cosir-me'l, vaig entrar dins un petit quartet ple de prestatges que fan la funció de magatzem, en busca i captura de fil i agulla. Buscant en capces, a dalt i a baix, a l'última prestatgeria em va semblar veure el que estava buscant... Em vaig enfilem en una cadira i quina va ser la meua sorpresa quan vaig veure el que havia trobat! Era una capseta de costura antiga de les d'abans... De vímet per fora i després, quan la vaig destapar, vaig veure que de dins era forradeta d'una tela estampada de flors. Estava plena de didals, sí, didals de totes les mides, n'hi havia de grans, mitjans i petits, n'hi havia de foradats de tan fets servir i de diferents cromats, els uns color de coure, els altres quasi deformats i una mica rovellats. Vaig pensar, quantes puntades han empès aquests didals!

Quan jo era xiqueta vivíem a Pradell de la Teixeta. Érem set de colla: els avis, els pares i tres germans, que només ens portàvem tres anys, del més gran al més petit.

A casa hi havia molta feina i la família és dedicava a pagès com la majoria de pobles de la comarca del Priorat en aquell temps. S'havia de tenir cura del camp, dels animals, de la casa... En aquella època teníem gallines, conills, mula, un porc, la cabra, un gos, un gat, una tortuga i fins i tot una cadenera. Allà brandava tothom fins i tot la més petita que era jo.

Recordo al padrí Paco, quan a l'hivern cap al tard, feia l'empallada per la mula, la coïa amb un calderó al foc i em deia que la mula i el porc també tenien fred.

Amb aquell calderó hi posava les patates més petites de la collita, trossos de pa sec, fulles sobreres de col, remolatxa, figues seques, carabassa... el cas és que en aquell temps s'aprofitava tot. Quan estava cuit es deixava refredar i una vegada fred anàvem a donar-los-hi menjar. Jo era molt petita però esperava impacient aquell moment per veure com, només baixar les escales, la mula i el porc ens saludaven perquè els baixàvem el sopar. A donar menjar al porc el padrí m'hi deixava anar sola però a la mula no, perquè jo no arribava a la menjadora.

Era poc freqüent veure descansar als pares. El pare de sol a sol al camp, la mare s'encarregava d'ajudar al pare i de collir les verdures i hortalisses de l'hort, i per descomptat, més la canalla, més la casa, més la roba... de fet ella era qui s'emportava tots els "més".

De tant en tant pujava la padrina Maria de l'Argentera, a donar un cop de mà. De jove havia fet de modista i sabia cosir molt. Quan la padrina treia la cinta per prendre'ns les mides, ma germana i jo saltàvem d'alegria; allò volia dir que estrenaríem alguna peça de roba. Ens feia unes batetes en els dos dies que durava la visita.

Sargia i repassava la roba, no parava mai de cosir, la recordo sempre amb el didal posat al dit cor de la mà dreta i jo, petita com un cigró, la destorbava per emprovar-me'l.

Ella sempre es portava les seves eines de treball: la seva capseta de costura, la cinta mètrica, les tisores i el seu didal. Sempre deia que les mestresses de casa com Déu mana no abandonaven mai les seves capces de cosir.

Quan em va vindre tot això a la memòria....

Vaig entendre de seguida moltes coses, fins i tot em vaig emocionar al pensar en el tresor que havia trobat en aquella prestatgeria, que havia pertanyut no a una, sinó a un munt de dones, de criatures a senyores sempre havent estat treballadores, totes elles de procedències ben diverses, que pel motiu que fos, havien posat punt i final al seu viatge en una residència per a gent gran.

Amb elles han viatjat les seves capcetes de costura, els seus didals, un munt de vivències i grans puntades que han fet història.

Per les dones que han treballat, per les que treballen, per les que voldrien i no poden, per les que no voldrien però han de, i és clar, també per les que treballaran...

Va per elles.

Pseudònim: Patró.